

Veritas

Krisha van der Male

Schrijver: Krisha van der Male
Coverontwerp: Krisha van der Male
ISBN: 9789403674278
© Krisha van der Male

Proloog

Veerle, Shane, Levi en ik lopen de court op van het trampolinepark. We zijn eigenlijk iets te vroeg, maar ondanks dat mogen we van Daan wel alvast beginnen met opwarmen.

Het is de laatste les voor de zomervakantie begint wat ergens best jammer is, maar ook heel erg leuk. Levi springt naar Raff toe die nog aan het werk is. Ze begroeten elkaar met een zelf bedachte handdruk. Veerle en ik komen bij ze staan. Ik kus Raff voordat ik naar een van de trampolines toe loop en daar een backflip maak.

“Je wordt echt steeds beter.”

“Dank je wel.”

Lachend maak ik een buiging voor ze. Op hetzelfde moment klinkt de bel waardoor we weten dat onze les gaat beginnen. Met zijn viereen lopen we naar de turnvloer waar Daan – onze leraar – en de andere leerlingen al staan te wachten. Raff laten we achter bij de trampolines zodat hij verder kan werken. Net voor de turnvloer draai ik me om en ren naar Raff om hem nog een kus te geven. Daarna loop ik snel terug naar de anderen.

“Hè hè, ben je daar eindelijk?”

“Beter te laat in stijl dan te vroeg en onopgemerkt.”

“Daar heb je een punt, maar dan mag jij de tikker zijn.” Met een zucht ga ik in het midden staan. Zonder dat ik de speluitleg gekregen heb begrijp ik dat het de bedoeling is dat de rest van de groep van de linkermat naar de rechtermat moet rennen en dat ik ze moet proberen af te tikken. Iets wat eigenlijk helemaal niet zo moeilijk is. Wat

veel mensen niet van mij weten is dat ik heel erg hard kan rennen. Iedereen neemt plaats op de linkermat en wacht tot Daan zegt dat ze mogen beginnen.

“Go!”

Iedereen sprint weg. Ik heb niet echt een voorkeur voor wie ik als eerste wil tikken. Ik zou namelijk eerst de zwakste uit kunnen schakelen, maar dan moet ik later achter de hele snelle aan en daar heb ik dan niet zo'n zin in. Hoe langer je bezig bent, hoe vermoeider je wordt van het rennen en als ik dan nog iemand moet tikken zoals Levi kan ik de rest van de les aan de kant blijven zitten. Shane schiet langs me, ik probeer hem te tikken maar hij bereikt nog net op tijd de dikke mat.

Na het tikspel gaan we dubbelle frontflips oefenen in de airbag. Mijn eerste poging is redelijk goed, maar ik haal hem niet. Bij alle andere pogingen laat ik me los terwijl Daan zegt dat als ik klein blijf ik hem makkelijk zou moeten halen. Het probleem is alleen dat wanneer je bang bent je dat niet doet.

Veerle en ik geven het ongeveer tegelijkertijd op en gaan aan de kant zitten. Dan loopt Michiel langs ons en Veerle springt op. Ze rent naar hem toe en probeert hem in de airbag te gooien, maar het lukt haar niet. In plaats daarvan zet Michiel een stap opzij en duwt Veerle zelf in de airbag. Zodra Veerle met een beledigd gezicht mijn kant op kijkt begin ik keihard te lachen. Boos loopt ze naar me toe en pakt me bij mijn rechterbeen en probeert mij er nu in te gooien. Ondertussen heb ik wel geleerd dat als je, je helemaal slap maakt dat het moeilijker wordt om je te verplaatsen.

Na de les brengt papa Veerle eerst naar huis, voordat wij naar huis gaan. Helemaal enthousiast kom ik de woonkamer in. Rosalie zit achter de piano, ze is een melodie aan het spelen. Het klinkt lief en is fijn om naar te luisteren. Mama zit op de bank en legt haar telefoon weg zodra ze ons ziet.

“Hoe was het?”

“Echt heel erg leuk.”

Ik begin te vertellen over vandaag totdat er aangebeld wordt. Ik spring op Levi zijn rug zodat we boven met Rosalie verder kunnen praten over wat we gedaan hebben. Terwijl papa doorloopt naar de deur laat Levi me voor de trap los zodat ik zelf naar boven kan lopen. Halverwege de trap heb ik ineens het gevoel alsof ik Daan zijn stem hoor, wat natuurlijk onzin is. Snel loop ik door naar mijn kamer waar de anderen al op me zitten te wachten.

Wanneer er voor de derde keer in een kwartier wordt aangebeld besluit Levi om beneden te gaan kijken. Rosalie en ik blijven nog even in mijn kamer totdat mama ons naar beneden roept. Verbaast staan we op en verlaten mijn kamer.

Zodra we beneden komen heb ik het idee dat ik al slaap, want wat ik zie kan ik nauwelijks geloven. Veerle, Vincent, Martine en Daan zitten samen met Lotte, Shane en Levi op en rond de bank. Ik blijf maar naar ze staren, ik begrijp het gewoon niet. En niet alleen zij zijn er, maar ook twee mannen in een zwart pak staan in de woonkamer. Nu pas valt het me op dat mama en papa elkaars handen vasthouden en dat achter hen de ouders van de anderen staan.

“Jongens we moeten jullie iets vertellen,” zegt mijn moeder.

Na die zin slaat ze haar ogen neer, wat ze ook wil zeggen ze vindt het duidelijk moeilijk. Lotte wil op staan om haar een knuffel te geven, maar de langste man in zwart pak gebaart dat ze moet blijven zitten.

Het blijft stil in de kamer, veel te stil. Ik weet van de stress niet meer waar ik moet kijken of wat ik moet denken. Dan begint Veerle haar vader met praten.

“Jullie alle negen zijn de kinderen van James en Heleen.”

Heel even denk ik dat ze een grap maken, maar aan de tranen van Veerle haar moeder te zien kan dat niet. Het zou ook wel een hele zieke grap zijn mocht dat wel het geval zijn. Ineens wordt het me te veel en begin ik te huilen. Dikke zoute tranen rollen over mijn wangen. Niet alleen ik ben begonnen met huilen, zodra ik naast me kijk zie ik ook tranen bij Martine en Veerle.

“Hoe? En waarom?” Het is Vincent die als eerste iets durft te zeggen.

Hoofdstuk 1

Mama gaat verder met vertellen:

“We dachten dat het veiliger was als jullie niet zouden weten wie jullie zijn, maar toen Kristel vorige zomer bijna ontvoerd werd hebben we besloten dat het beter is als jullie de waarheid weten.”

Het is raar om mijn moeder dat te horen zeggen. Vorig jaar op vakantie werd ik bijna ontvoerd door twee vreemde mannen, omdat ik probeerde een vriendin te helpen. Zij had namelijk problemen met die mannen. Ik snap dan ook niet wat dat moment te maken heeft met de waarheid waar ze het de hele tijd over hebben.

“Welke waarheid?” er klinkt woede is Shane zijn stem.

Daan zegt zacht:

“Rosalie en ik kennen de waarheid al.”

Ik draai naar haar toe en kijk haar recht aan. Ze slikt een paar keer voor ze begint met vertellen.

“Toen ik in Frankrijk woonde hebben ze me alles vertelt.”

Nu begint ook Veerle haar geduld op te raken.

“Mogen wij deze waarheid dan ook weten?”

De langste man in het zwarte pak opent een koffer en haalt er verschillende oude voorwerpen uit. Hij legt een oude perkamentrol, een boek en een parelketting neer. Dan begint hij te vertellen.

“Zo’n vijfhonderd jaar geleden bestond Nederland niet. Het was een gebied van Nihmfia. Een koninkrijk dat uit nog vijf andere landen bestond. Frankrijk, België, Spanje, Duitsland en Italië. In die tijd heetten deze landen anders. Kristalin was de laatste koningin voor het

onveilig werd. Jullie zijn haar kleinkinderen. Doordat het onrustig en onveilig was is Nihmfia opgedeeld in zes landen, maar met een overeenkomst. Wanneer er na vijfhonderd jaar een prinses geboren zou worden, zouden alle landen weer één worden. Kristel is deze prinses.”

“Ik snap er helemaal niks van, ik ben dus een prinses en ik loop gevaar. Waarom?”

De iets kortere man gaat naast de lange man staan en zegt:

“Niet iedereen wil zich aan deze afspraak houden. Er is een groep mensen die zelf de kroon in handen wil krijgen om de wereld opnieuw te verdelen. Wanneer dat gebeurt zal er niks dan slechts gebeuren en wordt het leven een ware nachtmerrie voor iedereen die hun regels niet volgt.”

Ik kan er geen touw aan vast knopen, maar ik wil er ook niet tegenin gaan. Het verhaal is belachelijk, slaat nergens op en lijkt op geen enkele manier op de geschiedenis die wij op school leren, maar het is ook te belachelijk om te verzinnen.

De korte man pakt een andere koffer en opent hem. Hij haalt er een heleboel papieren uit, terwijl hij vertelt dat wij beter even naar boven kunnen gaan. Waarschijnlijk moeten onze ouders een geheimhoudingsverdrag ondertekenen of zoiets.

We lopen naar de gang, nu pas valt het me op dat de tassen van iedereen in de hal liggen. Ik vraag me af hoe deze ontdekking voor hen moet voelen, maar ik durf het niet te vragen. Ik ruk mijn blik los van de bagage en ren snel achter de rest aan de trap op.

Als ik mijn slaapkamer in kom heeft Rosalie mijn gitaar vast en speelt een nummer van Shawn Mendes. Rosalie zingt de tekst. Ik ga op mijn bed zitten en zing zachtjes met haar mee. Het is een mooi nummer, maar mijn gedachten zijn overal behalve bij de tekst. Nog voor het einde van het lied stop ik dan ook met zingen.

Behalve de muziek die Rosalie maakt is het stil in de kamer. Niemand weet iets te zeggen, omdat we ons allemaal bewust zijn van deze vreemde verandering. Al begrijpen we er eigenlijk ook niet zoveel van.

Het lijkt wel een eeuwigheid te duren voor we dan eindelijk geroepen worden. Onze ouders hebben geen tranen meer in hun ogen, maar het voelt alsof er iets veranderd is. Ondertussen maak ik me in mijn hoofd druk over morgen. We hebben schoolreisje naar Bobbejaanland en Raff heeft zijn diploma-uitreiking.

Zodra we allemaal weer op de bank zitten willen de mannen dat we onszelf voorstellen. Niet dat het veel zin heeft, want ze halen ons toch door elkaar. Vooral Rosalie en ik worden door elkaar gehaald.

“Het is heel belangrijk dat jullie dit geheim houden tot na de kroning. Het is echt heel gevaarlijk als ze weten wie jullie in werkelijkheid zijn. De officiële kroning zal plaats vinden in het geheim, dit om te zorgen dat Nihmfia veilig is.”

“Hoe bedoel je dat?” Mijn stem klinkt scherp.

“Mocht jij overleiden, maar wel al koningin zijn gaat de kroon naar een ander familielid.”

“Mocht ik doodgaan? Bekijk het maar, ik ga mijn leven niet op het spel zetten voor een land dat niet bestaat.” De ogen van mijn moeder vullen zich opnieuw met tranen, maar mijn gedachten schieten alle kanten op.

Hoezo denken deze mensen dat ik mijn leven vergooi, om iemand te worden die ik niet ben. Ik ben geen prinses, laat staan een koningin. Hadden ze Rosalie niet kunnen kiezen zij zou een goede koningin zijn. Ze is slim, lief en charmant. Ze zou het vast beter doen dan ik. Ik ben opvliëgend en bot, maar vooral heel erg bang. Wat als ik het land net zo erg ten onder laat gaan als dat de mensen zullen doen die de kroon willen hebben. Hoezo wisten ze ook dat er na vijfhonderd jaar een prinses geboren zou worden?

“Kristel van Nihmf jij bent de prinses van Nihmfia. Iedereen rekent op jou,” zegt Rosalie zacht. Verbaast kijk ik haar aan. Ik wist wel dat mijn zusje alles wist, maar ik had niet verwacht dat ze dit zou zeggen.

“Ik ben geen prinses, laat staan een toekomstige koningin.”

De kleine man maakt opnieuw zijn koffer open met een hoop papierwerk erin. Hij haalt er wat formulieren uit en zegt:

“Jullie moeten dit allemaal goed doorlezen deze week.”

De formulieren worden uitgedeeld. Ik pak de blaadjes aan terwijl ik een vlugge blik op de klok werp. Het is al half twaalf en ik heb het vermoeden dat ze nog steeds niet klaar zijn. Waarom zijn ze niet overdag langs gekomen, nu wil ik eigenlijk gewoon heel erg graag naar bed.

Dan haalt de langste man nog een koffer tevoorschijn en ontgrendelt hem met een cijfercode. Zodra de koffer open wordt gedaan valt mijn mond open. Er liggen vijf tiara's en vijf kronen in. Ze zijn prachtig. De langste man tilt een gouden tiara uit de koffer en geeft hem aan mij.

“Dit was de kroon van de laatste koningin, Kristalin. Zij heeft ervoor gekozen om Nihmfia te splitsen en te wachten op jouw geboorte.”

Ineens voel ik me een beetje schuldig voor mijn eerdere reactie. Wat er ook aan de hand was, de keuze om haar geliefde land te verdelen zal vast niet gemakkelijk geweest zijn. Al is dit ook niet gemakkelijk voor mij, mijn hele leven was een leugen en daar kom ik pas na zestien jaar achter, terwijl mijn zus het al zeven jaar weet. En mijn oudere broer – waarvan ik niet wist dat hij dat was en die me ook nog eens les geeft – wist het ook.

Het is al bijna één uur 's nachts als de mannen eindelijk ons huis verlaten. Daan besluit ook om naar zijn eigen huis en zijn vriendin te gaan. Vanavond was een vreemde avond voor ons allemaal. Papa stuurt Shane, Lotte, Rosalie, Levi en mij naar boven zodat we onze tanden alvast kunnen gaan poetsen. Met de rest gaat hij ook naar boven om de slaapkamers aan te wijzen.

Het is nu ineens duidelijk waarom hij een paar weken geleden ineens begon met het opruimen van de zolder. Al wist hij toen natuurlijk niet dat het zo snel zou gaan. Ineens vraag ik me af of papa en mama blij zijn dat al hun kinderen weer thuis wonen.

Martine en Veerle krijgen de kamer naast die van Rosalie. Vincent krijgt de kamer tegenover hen, naast die van Levi. Terwijl ze hun spullen naar boven brengen loop ik stil achter ze aan. Boven kijk ik over de schouder van Veerle om te zien hoe de kamer er uit ziet. Zonder het geweten te hebben staan er twee bedden in de kamer, een kast en een bureau. De meubels zijn allemaal wit de

muren zijn babyblauw, behalve de linker muur daar zit foto behang op van een piano.

“We kunnen de kamer natuurlijk later helemaal naar jullie smaak inrichten, maar voor vannacht is dit vast wel goed,” zegt mama.

De meisjes knikken allebei en kiezen een bed. Martine neemt het bed dat tegenover de deur staat. Veerle gaat op het bed naast de deur zitten. Rosalie trekt me mee naar haar slaapkamer. Haar kamer is heel anders ingericht. Naast de deur staat haar tweepersoonsbed, met daarnaast een klein bureau en een kledingkast. Alle meubels zijn van hetzelfde donkerbruine hout gemaakt. Op haar muur zit een muurposter van een lucht met roze wolken en sterren. Vergeleken met haar kamer is die van mij ineens nogal kinderachtig. Met mijn paarse muur en roze hartjes behang. Het enige wat ik heb en zij niet, is een heleboel ruimte om rommel te maken, wat ook niet echt een voordeel is.

